

Lucian-Dragoș Bogdan
Cartea haosului II. Criptele timpului

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Cartea haosului. Criptele timpului: roman/Lucian-Dragoș Bogdan –

București: Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-408-2

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 198/martie 2019
Bun de tipar: martie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lucian-Dragoș Bogdan

CARTEA HAOSULUI II CRIPTELE TAMPULUI

ficei mele, Anya

1.

Mircea Lobonț planificase să-și petreacă noaptea în Sighișoara, pentru a admira frumusețea cetății medievale. Ajunse în oraș în jurul orei șase după-amiaza, când deja era aproape întuneric. Mâncă într-un local mic și cochet. Nu-i reținu numele, dar se simți foarte bine. În timp ce savura friptura, de afară își făcu apariția un grup de adolescenți cu măști și haine ciudate. Unele erau doar fistichii, altele oribile de-a dreptul.

Sosirea lor îl dezgustă. Considera trist faptul că românii adoptaseră sărbătoarea Halloween-ului. Scârbit, lăsa resturile mâncării în farfurie, se sui în autorulotă și demară în trombă.

Opri într-o parcare, undeva, în sânul naturii, convins că orice altă localitate i-ar fi oferit același spectacol grotesc. Fusese o zi călduroasă pentru acel anotimp, dar noaptea adusesese cu ea ceața. Mircea savură o țigară în timp ce se plimba la liziera pădurii. Era liniște, era plăcut. Aruncă mucul pe jos și-l strivi cu piciorul, apoi deschise portiera, pregătit să intre.

Tresări. La câțiva pași de botul Fordului i se păru că se mișca un obiect. Aprinse farurile. În lumina lor se decupă o siluetă. Persoana icni și sări în lateral.

— Îmi cer scuze! spuse Mircea. N-am vrut să vă orbesc. Doar că v-ați strecurat așa și...

— Nu face nimic.

Vocea celuiilalt îi aminti bărbatului de profunzimea sune-
tului unui clopot dintr-o biserică veche. Miji ochii, încercând
să-i distingă chipul. Nu vedea mare lucru, dar omul părea
îmbrăcat ca un nobil din secolul al XIX-lea. Îl frapă faptul că
ochii păreau să aibă o strălucire aparte, ce vira, în mod straniu,
spre roșu. *O fi din cauza luminii farurilor*, își spuse Mircea.

Apoi avu revelația. Desigur, era un călător mascat. Trase
adânc aer în piept, încercând să rămână calm.

— Îmi pare rău, dar eu nu țin Halloween-ul. Mie-mi plac
tradițiile noastre, cu...

— Cred că e o neînțelegere, interveni celălalt. Nu sunt cos-
tumat de Halloween. Eu sunt Conte Kovacs.

Faptul că interlocutorul refuza să-și iasă din rol îl irită.
Cum știa câteva cuvinte în maghiară, se gândi să-l împungă
elegant:

— Ah, da? se prefăcu el mirat. Conte Fierar?

Reacția celuiilalt fu neașteptată. Se repezi asupra lui Mircea
și-l izbi de autorulotă. Ochelarii săriră de pe nas, iar imagi-
nea se încețoșă. Chipul agresorului ajunsese la o șchioapă de al
victimii, iar aceasta îi putu vedea de aproape ochii ce ardeau
în flăcării, roșii. Apoi observă gura căscată, din care se iveau
doi colți ascuțiți.

Nu apucă decât să icnească atunci când aceștia i se înfip-
seră în gât.

*

Melisa văzuse cândva, în copilărie, un documen-
tar plecticos despre regii Franței. Reținuse din el doar

labirintul interminabil realizat din gard viu. Îl reîntâlnise ul-
terior într-unul dintre filmele cu Harry Potter, unde i se pă-
ruse mult mai interesant.

Iar acum mergea printr-unul, urmând o creatură mică și
păroasă, jumătate-om, jumătate-țap. Nu știa de câtă vreme
rătăceau prin el; părea o veșnicie. Dar nu asta era cel mai stra-
niu lucru, nici faptul că nu resimțea oboseală, foame sau sete.

Nu reușea să înțeleagă cum, îndată ce pășise prin portalul
magic deschis de creatură, sufletul i se eliberase de orice po-
vară. Scena oribilă la care asistase în Castelul Bethlen, dure-
rea morții colegului ei – rămăseseră simple notițe în amintire,
de parcă avuseseră loc cu luni în urmă.

— Unde ne ducem? îl întrebă de câteva ori pe faun.

Nepriind niciun răspuns, se mulțumi să-l urmeze tot
mai departe, prin culoarele înverzite. Atât de mult se obișnui
cu călătoria, încât aproape dădu peste ghidul ei când acesta
se opri, brusc.

În fața lor, coridorul se lărgise sub forma unui mic parc. În
mijlocul lui, la o masă acoperită cu o țesătură de un alb orbitor,
stătea un om. Sau, cel puțin, așa i se păru Melisei prima dată.
Clipi nedumerită de câteva ori, încercând să-și dea seama ce
era în neregulă cu el. O făcu, în cele din urmă, și abia atunci
realiză că mintea refuzase să accepte aberația cu pricina.

Ființa avea pielea verde și-i lipseau ochii. Fruntea lată, cu
început de calviție, se continua cu un nas lung și ascuțit, ca
ciocul unei păsări, flancat de doi pomeți proeminenți.

Polițista își aminti c-o văzuse în carte, dar nu observase
nici acolo lipsa ochilor.

— Ai găsit fata?

Buzele subțiri aproape nu se mișcară când rostiră între-
barea.

— Nu-hu! behăi faunul.

Cu multă dexteritate, insul așezat la masă amesteca un pachet cu cărți de joc. Din când în când, așeza câte una pe masă, cu fața în sus, pipăindu-i textura.

— Și totuși ai venit c-o față, la drum de zi...

— A-hal-tă fha-tă!

— Hm...

Degetele orbului se mișcau frenetic deasupra unei cărți. Melisa se întrebă dacă omul citea în Braille sau picta cu falangele. Gesturile puteau fi interpretate în ambele feluri.

— Nu știu ce să înțeleg, faunule! Parcă te-aș crede, dar parcă zice-aici ceva legat de fata cu pricina...

Mica ființă păroasă behăi aprobator, apoi se apropie de masă cu mersul ei ușor legănat, cauzat de picioarele prea scurte. Îi întinse orbului cartea. Acesta o luă și o amușină cu nasul lui lung. Își ridică apoi fața dintre file și adulmecă în direcția Melisei.

— O față care-a dispărut, iar în locul ei vine altă față cu-o parte din prima față, recită el ca o ghicitoare.

— Eu sunt Melisa, simți nevoia să intervină polițista.

Orbul rânji. Liniile ascuțite ale feței, culoarea stranie și lipsa ochilor dădură chipului său un aspect sadic.

— Deocamdată ești doar o carte care privește spre viitor.

Așeză alte cărți în jurul celei aflate deja pe masă și le pipăi cu grijă.

— Dar conjunctura pare bună, da-da! Poate chiar vei avea un nume.

— Când? se amuză Melisa să intre în jocul acela absurd.

— Răbdare, răbdare! Deocamdată, du-te să-l slujești pe Mercurius. Om vedea după aia ce-o mai fi.

— Să... slujesc? repetă șocată polițista. Mercurius?

Faunul o trase de haine.

— Hai-dhe! behăi și-i făcu semn să-l urmeze.

Melisa își coborî privirea spre el, apoi o ridică din nou, decisă să-i spună câteva orbului.

Acesta nu mai era acolo. Nici masa, cărțile sau parcul. Se aflau din nou pe un coridor săpat în inima pădurii.

*

Comisarul Dorin Fluture trânti nervos ușa în urma lui. Se aruncă pe fotoliul din spatele biroului și-și scoase dispozitivul iQos. I se păru o veșnicie până ce ledul îl anunță că țigara se încălzise, apoi începu să tragă din ea. Pufăi de cinci ori, fără chef, apoi o aruncă.

— Mai dă-te dracului! bodogăni și căută în sertar un pachet clasic.

Și-o aprinse în drum spre geamul pe care-l deschise larg, lăsând aerul rece al toamnei să intre în încăpere. Trase cu nesaț în piept.

Buclele blonde ale Auricăi se iviră din spatele ușii.

— Aoleu, domn' comisar, știți că nu mai e voie să...

— Lasă-mă-n pace, c-am fumat o viață țigări de-astea, serioase! Acum au apărut tot felul de prostii de oameni care n-au ce face și nici nu mai simt că pip! Zi, ce-i?

— Am aflat dintr-o sursă că vom avea musafiri. Sunt pe drum.

— Ce sursă? Abrudan?

— Domn' comisar, știți că nu vă zic. Că, dup-aia, nu mă mai servește nimeni.

— Bine-bine, lasă! bombăni morocănos bărbatul. Ia zi, ce musafiri?

— Cică sunt dintr-un serviciu secret de la Centru. Dar

sunt mai ciudați, așa... Sursa m-a întrebat dacă am văzut „Dosarele X”.

— I-auzi! Te pomenești că ne trezim pe cap cu Mulder și Scully!

Termină propoziția pe un ton amenințător. Își dădu seama că Aurica n-avea nicio vină, așa încât o expedie cu un gest scurt. Reveni cu privirea la peisajul mohorât de noiembrie.

Evident că nu Aurica era de vină, își spusese. Totul începuse de la proasta aia de Melissa. Pe care i-o băgase pe gât tot cineva de la Centru. În loc să se debaraseze de ea și să se aleagă cu o muștruluală, îi dăduse un caz banal. Apoi se trezise că lucrurile o luaseră razna. Tânăra dispăruse, împreună cu unul dintre agenții vechi. Și, coincidență sau nu, tot atunci se făcuseră nevăzuți câțiva elevi de liceu și un avocat respectabil, ce viza postul de primar din Daneș.

Comisarul Fluture își pusese toți oamenii pe jar. Primise agenți și inspectori detașați din alte secții de poliție din țară. Fără niciun rezultat. Băteau pasul pe loc. Pe cei dispăruți parcă-i înghițise pământul.

Evident, presiunea era tot mai mare. O carieră în care investise atât de mult era pe cale să se ducă pe apa sâmbetei. Sigur, când avea să vină momentul acela, urma să tragă niște sfori și să iasă onorabil din scenă, pe un post liniștit, undeva, departe. Fără responsabilități.

Colac peste pupază, într-o parcare din afara orașului fusese găsită o autorulotă abandonată. Posesorul ei părea că se evaporase.

Ușa se deschise iar.

— Domn' comisar...

— Ce mai e?

— Au venit...

Dorin Fluture se răsuci fulgerător și o privi uluit pe Aurica.

— Deja?! Ce-au făcut ăștia, au zburat?

— Păi nu știm când au plecat, ca să...

— Bine-bine! Poștește-i.

Stinse țigara și dădu din brațe încercând să elimine mirosul fumului de țigară. Vru să închidă fereastra, dar se răzgândi. Era frig și umezeală, dar lăsă să se mai aerisească.

Abia se așezase la birou, când în încăpere intrară agenții secreți. În mintea lui, comisarul îi denumi imediat asemenea personajelor din celebrul serial SF. Bărbatul era masiv, cu pletele sure strânse în codiță la spate, cu ochelari de soare tip anii '80, cu o mustață lungă ce-i dădea aspectul unei morse. Purta haine de piele și accesorii metalice, iar Fluture ar fi putut paria că printre pasiunile omului se numărau motocicletele. Probabil Harley Davidson, sau ceva similar.

Femeia era deșirată și slabă. N-avea nici sâni, nici fund, iar pe fața osoasă ieșeau în evidență incisivii superiori, ce călcau pe buza inferioară. De sub îmbrăcămintea sport se șteau liniile unor tatuaje. Și ea avea ochelari de soare, dar cu lentile rotunde.

— Luați loc! Îi pofți comisarul. Cu cine am onoarea?

— Noi nu răspundem la întrebări, i-o reteză bărbatul. Noi le punem.

Avea o voce aspră, de parcă ar fi înghițit o coală de șmirghel.

Nici în zilele lui bune n-ar fi acceptat Fluture un asemenea comportament. Se pregăti să dea o replică usturătoare, dar femeia făcu câțiva pași și-i aruncă pe birou un document. Comisarul îl parcurse în grabă. Aruncă o privire peste nume — erau agenții M și S.

— Pe bune?!

Nu apucă să comenteze mai mult. Femeia îi atrase atenția că documentul specifica în ce mod trebuiau tratați. Avea o voce pițigăiată, ce-i scăpa de sub control. Comisarului i se păru că suna ca o oaie căreia i se pusese un amplificator.

Nu mai conta. În mintea lui se produsese un declic, iar cele două nume căpătaseră altă rezonanță: Mutu și Surdu. Ziua deveni dintr-o dată mai frumoasă, chiar că se afla în același rahat ca în urmă cu zece minute. O chemă pe Aurica.

— Ai grijă ca domnii agenți să primească tot sprijinul de care au nevoie, îi spuse, abia abținându-se să nu izbucnească în râs.

O făcu abia după ce rămase singur. Bănuia că hohotele se auzeau și de partea cealaltă a ușii, dar nu-i păsa. Era cea mai bună terapie din ultimele luni.

2.

Lupul-Singuratic găsisse calea. Conte Dracula și Sânziana, Regina Ielelor, îi ținuseră o serie de teorii despre faptul că de pe tărâmul proaspăt materializat nu se putea pleca așa ușor. Că existau anumite ritualuri, artefacte, permisiuni necesare.

Firi pragmatice, pentru care totul avea o explicație științifică, Miha și Dani se apucaseră să determine teoria ce permisesse intersecția prezentului cu viitorul, precum și apariția noii lumi. Pornind de la ele, erau convinși că puteau calcula poziția și forma rutelor dintre ele.

Pentru Scurmător, lucrurile erau mult mai simple. Viața în lumea lui deșertică îl învățase să simtă cele mai palide arome. Era esențial pentru a supraviețui. Să sapi la întâmplare, consumându-ți energia pentru o zi în căutarea unor resurse inexistente însemna că nu vei primi porția ce te ajută să mai trăiești o zi.

El se mulțumise să amușine împrejurimile castelului. Dacă se crease o poartă între lumea lui și cea în care mâncarea și apa se găseau din abundență, atunci se putea găsi și către cea de aici.

Nu se înșelase. Simțul său olfactiv hipertrofiat detectase o aromă uscată, stearpă, inconfundabilă. Conștiincios, se apucase să sape la rădăcinile copacului plin de circumvoluțiuni.

— Alt loc mai bun n-ai găsit? îl întrebase Conte Dracula.

— Aici e poarta.

Vampirul îl privise cu interes, ridicând dintr-o sprânceană.

— Trebuie să recunosc că-ți admir talentele. Într-adevăr, Arborele Vieții închide în el drumurile către orice lume. Doar că nu poți descuia fără uneltele potrivite.

Lupul-Singuratic îi arătase degetele dotate cu gheare. Conte se amuzase.

— Îmi place simplitatea ta brută, elementară. Parcă ai fi cea mai bună versiune a unui cățel al pământului. La fel de direct, de bun, de muncitor, doar că ai voință proprie. Mi-ar prinde bine niște slujitori ca tine.

Scurmătorul desprinsese de la brâu un săculeț. Îi desfăcuse baierile, lăsând vederii un pumn de pământ negru.

— Cu asta îmi voi cumpăra libertatea. Nu voi fi nevoit să mai lucrez pentru nimeni. Alții o vor face pentru mine.

Spusese totul cu mândrie, nu pentru a-i face în ciudă celui-lalt. Gândirea lui simplă se focaliza mereu pe rezultat, fără a fi atentă la nuanțe sofisticate. Pe Conte îl amuzase asta.

— Atunci vom discuta ca de la stăpân la stăpân, replicase acesta. Să nu uiți că-mi doresc servitori ca tine. Poate vom face afaceri într-o zi.

— Bine, răspunsese Lupul-Singuratic cu seriozitate.

Câteva zile mai târziu, trecuse în partea cealaltă, în aerul uscat al lumii sale. Îl gustase cu vârful ascuțit al limbii. Pupila în întregime neagră scrutase aerul îmbâcsit, unde lumina era difuză și nu-l mai rănea.

— Sunt impresionată, recunoscuse Sânziana. N-am crezut că o să reușești.

— Aici trăiești tu? întrebase Mihai, apoi izbucnise într-un acces de tuse.

— Nu văd nimic, comentase Dani, cu vorbele înnăbușite de tricoul pe care și-l trăsese peste gură și nas.

— Vă puteți întoarce, le aruncase Lupul-Singuratic peste umăr.

— Și să ratăm ocazia de-a arunca o privire în viitor? S-o crezi tu!

— E o lume dură.

— Vor veni cu noi, decretase sigură pe ea Regina Ielelor. Încotro mergem?

Scurmătorul privise spre palele morii ce se mișcau leneșe în atmosfera lăptoasă.

— Avem de luat niște lucruri cu noi. Pe urmă ne vom duce spre țarm, acolo unde coboară cel mai des Neguțătorii.

*

— Gata cu contele Kovacs! îl informă Dracula pe Toma Culcer.

Regizorul clătină din cap.

— Un brand are nevoie de timp pentru a se impune.

— Prefer să folosesc un *brand* al cărui *marketing* a fost deja făcut de multă vreme, replică vampirul, atent să utilizeze corect termenii învățați de la celălalt. Vreau ca lumea să fie terifiată când mă vede, nu să se amuze.

— De ce să fim simpli imitatori, când am putea deveni originali?

— Sunt originalul, îi aminti Dracula.

— Mă refer la imagine. Asta e tot ce contează în ziua de azi...